

Katsoin valkoisia siipiä jotka heijastuivat peilin hopeisesta pinnasta. En nähnyt hänen kasvojaan, ainut mitä saatoin ajatella oli rauhoittava läsnäolo joka tuntui samalta kuin hiljaisen metsän siimes kesäiltana, niin kaunista mutta katoavaa. Siksi puristin kiinni siitä niin kauan kuin se oli lähelläni, kun käteni vielä saattoivat hipaista sitä. Voisiko sellaisesta koskaan kokonaan päästää irti rikkomatta itseään? Tunsin kuinka hänen kätensä laskeutui olkapäälleni, jääden niille sijoilleen. Se oli kuin hiipivä, rakkaudenosoitus jolle en voisi sanoa ei, en nyt enkä huomennakaan. Lämpimän tuulen tavoin se pyyhkäisi ylitseni tuoden mieleen ne tuhannet muistot, joissa en osannut pelännyt. Katsoin kuinka oma käteni kohosi olkapäälleni ja puristi sitä kuin tappaakseen tyhjyyden joka nousi kuin myrsky kauniin sään jälkeen. Kun uskalsin nostaa katseen uudestaan peiliin ja katsoa tuon olennon silmiin, ymmärtäen etten nähnyt enkeliä. Näin itseni kahlittuna siihen kadotettuun osaani.